

NA 70 JAAR HERENIGD

Dirk (95) ontmoet de vrouw die hij als baby redde

Tijdens de Watersnoodramp van 1953 redde Dirk Marees (95) met een kotter 68 mensen. Hij bracht onder meer een baby in veiligheid. Het kind verdween nooit uit zijn gedachten. Precies 70 jaar later zag hij de vrouw, die hij destijds redde, eindelijk terug. "Het heeft me goed gedaan."

Op de rugleuning van de bank prijkt een ingelijste zwart-witfoto van Dirk Marees, toen hij 24 jaar oud was. Dirk kijkt zijn eigen jongere beeltenis vanuit zijn stoel aan. Het is de jongen die zeventig jaar geleden aan een ongewis en angstig avontuur begon. Die in de woeste zee vreesde voor zijn leven en in gedachten voorgoed afscheid van zijn ouders nam. Maar hij is er nog: 95 jaar oud, goed ter been en scherp van geest. Een mensenleven geleden is het inmiddels, maar toch komen nog bijna elke dag de tranen om de aangrijpende herinneringen uit 1953.

'WE VOEREN TUSSEN BOOMTOPPEN'

Als Dirk en de andere Wieringer vissers van de dominee over de watersnoodramp in Zeeland horen, komen ze bijeen in de haven om te overleggen hoe ze kunnen helpen. Op de bonnefooi varen ze via de binnenwateren naar de Zijper tramhaven in Bruinisse. "Van een visserman die op de kade stond, hoorden we dat tussen Zierikzee en Ouwerkerk de meeste hulp nodig was. Mensen moesten geëvacueerd worden. Samen met mijn collega's Jan en Simon Kooy en Koos Roossien ben ik daar in de WR 86 heen gegaan. We voeren tussen boomtoppen en armen van draglines heen." De kotter kan niet bij de huizen van Ouwerkerk komen, dus halen Dirk en zijn vissersmaten 68 mensen met een roeibootje van hun daken en zolders. Omdat er maar vier in kunnen, varen ze steeds heen en weer.

Dirk met redacteur Tiny van Teulingen.

"We moesten tussen eb en vloed zien weg te komen, maar dat lukte niet. Het getij zat ons tegen. De storm had een gat in de dijk geslagen. Onze kotter kwam vast te zitten op de resten daarvan. Het leek erop dat we zouden gaan kapseizen met 68 mensen aan boord. Ik zag de dood voor ogen", vertelt Dirk met een

barst in zijn stem. Hij lijkt alles weer voor zich te zien. "Dirk, gaan wij nu sterven?", vroeg

Koos, mijn maat. Ik durfde niets te zeggen, maar in gedachten nam ik afscheid van mijn moeder en mijn vader. Ik bad tot God: 'Help ons voordat het te laat is.' Hoe had ik ooit verder kunnen leven met de dood van 68 mensen op ons geweten?"

'GOD ZAL JE BELONEN!'

Als door een wonder schiet de kotter toch los van de kant. De boot drijft door het gat in de dijk. "We zetten koers naar Wemeldinge aan de overkant van de Oosterschelde. Daar waren geen steigers. Via houten planken brachten we de slachtoffers over een diepte van vijf meter naar de kant. Onder hen was ook een moeder met een baby van zes maanden oud. De moeder vroeg aan anderen hoe ik heette en riep steeds: 'Dirk, Dirk, je denkt om mijn kind hè! God zal je belonen.' Voorzichtig bracht ik het kind, gewikkeld in een deken, naar de kant. Ik herinner me dat iedereen in koor het Onze Vader bad. Heel indrukwekkend."

HIJ VERTELDE HET NIEMAND

Eenmaal thuis kan Dirk aan niemand iets vertellen. "Mijn vader zat op zee bij Texel en mijn moeder..."

Dirk is even stil. "Haar zontje van anderhalf jaar is in een sloot verdronken, nog voordat ik geboren werd. Ze heeft hem er zelf uitgehaald en een halve dag met hem in haar armen onder het bed gelegen. Hoe kon ik het haar vertellen?"

Dirk spreekt er niet meer over, zelfs niet met zijn vrouw. Hij gaat door met zijn werk als visserman en wordt later havenmeester in Den Oever. Maar het zwijgen helpt hem niet. "Elke avond, als ik in bed lag, zag ik de moeder en baby voor me. 'Dirk, denk om mijn kind', hoorde ik dan. De moeder praatte tegen me. Als ik in mijn volkstuintje zat, begon ik soms plotseling te huilen. Op een verjaardag kon ik stil worden, omdat het me onverwacht overviel. Dan ging ik naar de wc en zat daar te huilen."

DAAR KWAMEN DE TRANEN...

Als Tiny van Teulingen (75), redacteur bij de Historische Vereniging Wieringen, op een dag bij hem langs komt om te praten over een onderwerp uit de Tweede Wereldoorlog, barst Dirk ineens los. Het hele verhaal over de Watersnoodramp komt voor het eerst in zijn leven naar buiten. "Alle emoties kwamen boven. Ik brulde van het huilen." Tiny knikt: "We zijn maar even gestopt. Hij had het zo te kwaad. Zijn verdriet greep ook mij erg aan."

'DIT MOET HAAR ZIJN!'

In oktober vorig jaar begint Tiny een zoektocht naar de baby, die nu ongeveer zeventig jaar zou moeten zijn. "Ik heb een oproep gedaan via regionale media. Daar kwamen drie reacties op. Een ervan zou de baby kunnen zijn die Dirk heeft gered. We waren er helemaal zeker van toen we hem een foto van de moeder lieten zien. Dirk zei meteen vastberaden: 'Dit is haar.' Hij hoefde er geen moment over na te denken."

'WE OMHELSDEN ELKAAR ALS VANZELF'

Op 31 januari 2023, zeventig jaar na de Watersnoodramp, ontmoet Dirk de 'baby' die hij destijds heeft gered. "De vrouw wilde dat graag, op voorwaarde dat ze niet met een foto of interview in de media zou verschijnen. Dat respecteren we", vertelt Tiny. Dirk: "We hadden elkaar nooit ontmoet, maar omhelsden elkaar als vanzelf. Ze was blij dat ze me zag. Ik beschouw het als een bijzondere, eenmalige ontmoeting. Twee uur spraken we met elkaar. Het

'IK BEN OPGELUCHT DAT IK DIT VERHAAL HEB VERTELD VOORDAT IK MIJN OGEN SLUIT'

heeft mij goed gedaan. De huilbuien heb ik nog wel; mijn trauma is niet weg. Dat kan ook niet als je iets zeventig jaar met je mee hebt gedragen. Maar ik ben opgelucht dat ik dit verhaal heb verteld voordat ik mijn ogen sluit." ■